ΤΕΛΕΤΗ ΑΠΟΝΟΜΗΣ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΩΝΑΣΗ

Ομιλία του
Ακαδημαϊκού, Διακεκρ. Καθηγητή Φυσικής
Δημήτρη Β. Νανόπουλου
Ἑδρα Mitchell/Heep Φυσικής Υψηλών Ενεργειών,
Texas A&M University

Αθήνα, 18η Οκτωβρίου 2006

Εξοχότατε κύριε Πρόεδρε,

Με μεγάλη χαρά και συγκίνηση αποδέχομαι το Διεθνές Βραβείο Ωνάση. Το θεωρώ μεγάλη τιμή να συμπεριληφθώ στον κατάλογο των τιμηθέντων με το καταξιωμένο αυτό βραβείο, μια που όλοι τους φωτίζουν το διεθνές στερέωμα. Ιδιαίτερα εφέτος που εορτάζουμε τα 100 χρόνια από τη γέννηση του ιδρυτή του Ιδρύματος και ίσως του πιο γνωστού ανά την Υφήλιο Έλληνα, του Αριστοτέλη Ωνάση, αλλά επίσης και τα 30 γόνιμα χρόνια του Κοινωφελούς Ιδρύματος «Αλέξανδρος Ωνάσης».

Θέλω να ευχαριστήσω τον πρόεδρο, κ. Αντώνη Παπαδημητρίου, το Διοικητικό Συμβούλιο και την Επιτροπή Βραβείων του Ιδρύματος Ωνάση για την εμπιστοσύνη που έδειξαν στο πρόσωπό μου. Θέλω επίσης να ευχαριστήσω όλους τους συνεργάτες μου στα 35 χρόνια της ερευνητικής δραστηριότητάς μου, που μαζί φτιάξαμε μια καινούρια σχολή. Θα μου επιτρέψετε και μια προσωπική αναφορά στο πρόσωπο της γυναίκας μου, Μυρτώς, που για τόσα πολλά χρόνια με έχει βοηθήσει και μου έχει παρασταθεί τόσο πολύ που ούτε και η ίδια ίσως έχει συνειδητοποιήσει. Την ευχαριστώ από την καρδιά μου για όλα αυτά τα ωραία χρόνια.

Το βραβείο αυτό μου απονέμεται για την συνεισφορά μου στις φυσικές επιστήμες. Θεωρώ τον εαυτό μου πάρα πολύ τυχερό για δυο λόγους: Το μεγάλο πάθος μου για τη φυσική και την καταπληκτική συγκυρία να βρεθώ σε μια εποχή που μπορεί να χαρακτηριστεί κοσμοϊστορική για τις αλλαγές που έχει και συνεχίζει να φέρνει στην επιστημονική συνείδηση του κόσμου. Για πρώτη φορά στην ιστορία της ανθρωπότητας, στηριγμένοι σε πειραματικά δεδομένα, μπορούμε να εξηγήσουμε την εμφάνιση και εξέλιξη του Σύμπαντος. Έτσι, θα μπορέσουμε να απαντήσουμε στα μεγαλύτερα ερωτήματα που βασανίζουν τον άνθρωπο από της εμφανίσεώς του. Οι απαντήσεις μπορεί να μην είναι πάντα της αρεσκείας μας, αλλά η επιστήμη δεν υπακούει σε υπαγορεύσεις, προκαταλήψεις και δόγματα. Ο επιστήμων πρέπει να έχει το θάρρος να λέει τα πράγματα με το όνομά τους. Ο μεγάλος βιολόγος Jacques Monot, που το έργο του «Τύχη και Αναγκαιότητα» τόσο πολύ επηρέασε τη γενιά μου, έλεγε: «Ο επιστήμων οφείλει να είναι σεμνός και μετριόφρων σαν άνθρωπος, όχι όμως στην ανάλυση των επιστημονικών ευρημάτων του».

Εύχομαι όλες αυτές οι ανακαλύψεις να οδηγήσουν σε ένα νέο άνθρωπο που κοιτάζει τον κόσμο κατάματα, χωρίς κανένα φόβο, και όπως έλεγε και ο Albert Camus, «συμφιλιωμένος με το παράλογο της ύπαρξής του».

Ευχαριστώ πολύ.